

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 13/01/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 763

“NGƯỜI CÓ PHƯỚC BÁU CẢ ĐỜI AN VUI”

Người có phước báu cả đời an vui, chứ không phải là người giàu sang phú quý. Người giàu sang phú quý, tuy đời sống vật chất phong phú nhưng chưa chắc họ có đời sống tinh thần tự tại. Nhiều người phú quý, địa vị giàu sang nhưng vì truy cầu danh lợi, vì truy cầu địa vị đứng số 1, số 2, số 3 cho nên phạm phải những sai phạm nghiêm trọng có thể dẫn đến mất tất cả. Ngoài việc mất tất cả, họ còn bị rơi vào vòng lao lý. **Người học Phật chúng ta mong cầu đời sống tinh thần đầy đủ, không mong cầu đời sống vật chất đầy đủ.**

Hòa thượng nói: *“Giáo học của Phật tùy theo căn tính của chúng sanh khác nhau. Đối với người thiện căn ít thì Phật dạy họ đoạn ác tu thiện, nói rõ với họ nhân duyên, quả báo của thiện ác. Đây là pháp nhỏ vì pháp này không thể vượt thoát sinh tử, chỉ là lợi ích ở cõi Người, cõi Trời, nhiều nhất là cõi Trời. Pháp cao của Phật dạy người liễu thoát sinh tử. Trong “Kinh Đại Thừa”, Phật nói: “Vì chúng sinh không thể tiếp nhận được pháp Nhất Thừa, cho nên ta đành phải nói pháp Nhị Thừa và pháp Tam Thừa. Pháp Nhị Thừa là pháp của Thanh Văn, Duyên Giác, còn pháp Tam Thừa là pháp của Trời Người. Nếu chúng sinh nghe được pháp Nhất Thừa thì ta chỉ nói Pháp Nhất Thừa, không nói pháp Nhị Thừa và pháp Tam Thừa. Tuy rằng pháp nhỏ không thể giúp được chúng sinh thoát khỏi sáu cõi luân hồi nhưng đích thực có thể giúp họ không phải đọa vào ba đường ác, giúp họ có thể được phước báu Nhân Thiên.”*

Phật vô cùng từ bi, dạy chúng sanh đoạn ác tu thiện để không bị rơi vào ba đường ác. Rơi vào ba đường ác thì dễ, nhưng thoát ra thì vô cùng khó. Trên Kinh kể câu chuyện về đàn kiến dù bảy đời chư Phật đi qua mà kiến vẫn sanh tử luân hồi làm thân kiến.

Giáo pháp của Thích Ca Mâu Ni Phật kéo dài 12.000 năm. Trong **“Kinh Đại Tập”**, Phật nói:

- **Thời kỳ Chánh Pháp, Giới Luật thành tựu.** Sau khi Phật diệt độ một nghìn năm là thời kỳ Chánh Pháp.
- **Thời kỳ Tượng Pháp, Thiên Định thành tựu.** Thời kỳ Tượng Pháp là một nghìn năm lần thứ hai sau khi Phật diệt độ, sau một nghìn năm thứ nhất cho đến hai nghìn năm.
- **Thời kỳ Mạt Pháp, Tịnh Độ thành tựu.** Thời kỳ Mạt Pháp chính là sau khi Phật diệt độ hai nghìn năm trở đi, Mạt Pháp đến một vạn năm. Chúng ta đang ở trong thời kỳ Mạt Pháp.

Đến khi giáo pháp của Phật Thích Ca Mâu Ni không còn nữa thì một vị Phật khác sẽ xuất hiện. Vậy mà đàn kiến sinh ra, chết đi rồi sinh ra vẫn làm kiến vì chúng nghĩ thân kiến là thân của chúng cho nên chúng mãi mãi chắp vào thân đó. Giáo hóa của Phật trước tiên dạy chúng sanh pháp nhỏ, nắm chắc được phước báu Trời Người, không bị đọa vào ba đường ác.

Hòa Thượng nói: **“Các vị phải nghe cho rõ ràng. Tôi không dùng từ “phú quý Nhân Thiên” mà tôi nói là “phước báu Nhân Thiên”. Trong “phước báu” bao gồm “phú quý” nhưng trong “phú quý” không bao gồm “phước báu”. Bạn nghe rồi có thể có một chút nghi vấn. Bạn đi gặp những người phú quý ở thế gian, những người làm quan to, thậm chí người làm Tổng thống, những người sở hữu công ty đồ sộ, giàu nhất nhì thế giới, bạn hỏi xem họ có đời sống an vui không. Chắc chắn họ sẽ lắc đầu và nói rằng họ không có đời sống an vui, bởi vì họ luôn luôn phải bận rộn, lo toan. Họ không có phước báu”.**

Nhiều tỷ phú thế giới đã ly dị, gia đình tan nát, vợ đi lấy chồng khác, chồng đi lấy vợ khác. Cuộc đời như vậy thất bại hoàn toàn. Chắc chắn tâm họ vô cùng phiền não, bất an. Cho nên người giàu sang phú quý ở thế gian tuy có đời sống vật chất đầy đủ nhưng đời sống tinh thần rất hạn chế, thậm chí rất khổ. Chúng ta thấy ở trong nước cũng vậy. Nhiều người giàu sang có “cuộc ly hôn ngàn tỉ”. Họ đưa nhau ra pháp đình, kiện tụng, thậm chí chửi nhau. Dưới góc nhìn của nhà Phật thì họ hoàn toàn không có phước báu.

Hòa Thượng nói: **“Người có phước báu thân tâm nhẹ nhàng, tự tại, cả cuộc đời an vui, thoải mái. Những lời nói này đều phải tỉ mỉ mà nghe, tỉ mỉ mà thể hội”.** “An vui, thoải mái” là đói ăn, khát uống, mệt ngủ khi, không phải vất tay lên trán trần trọc suy nghĩ trong khi cơ thể đã rất mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Trước đây tôi cũng có thói quen gác tay trên trán trong lúc ngủ, tự nhiên thói quen đó mất đi lúc nào không biết. Chúng ta lựa chọn đời sống bất an, khổ sở hay đời sống tự tại, an vui? Chắc chắn chúng ta phải chọn cuộc sống tuy nghèo nhưng thanh đạm, an vui, còn hơn cuộc sống giàu sang phú quý nhưng luôn bất an. Lạ thay! Ngày nay nhiều người lựa chọn cuộc sống giàu sang phú quý hơn người, địa vị hơn người nhưng luôn thấp thỏm, bất an.

Phật dạy chúng ta phải xa lìa những dục vọng, xa lìa những tập khí xấu ác của chính mình. Tập khí là tự tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Chúng ta chiêm nghiệm, thể nghiệm thì sẽ thấy nếu đời sống của chúng ta xa lìa 16 chữ này thì chúng ta rất tự tại và an vui. Không mong cầu, không lo toan, không tính toán, không sợ được mất, không sợ lời lỗi, hơn thua thì đời sống rất tự tại. Người xưa nói: **“Nhân đáo vô cầu phẩm tự cao”.** Người đạt đến không mong cầu thì nhân cách, đạo đức tự nhiên được nâng cao.

“Đệ Tử Quy” có câu:

“Thế phục người, người không phục

Lý phục người, tâm mới phục”.

Giàu sang, nhiều tiền của không làm cho người khác kính nể chúng ta. Chúng ta có nhiều tiền của thì sẽ có người cao thủ hơn chúng ta, tìm mọi cách lừa chúng ta để lấy tiền. Nhân cách của chúng ta khiến cho người tự nhiên cảm phục, quý thần cũng cảm phục, thiên nhiên cũng cảm phục. Đó gọi là “*đức hạnh*”. Chúng ta học Phật chính là học điều này. Thích Ca Mâu Ni Phật nhờ đức hạnh của Ngài mà gần 3000 năm nay vẫn được người người cung kính. Ngài xả bỏ cung vàng điện ngọc, xả bỏ quyền uy thế lực vì Ngài biết đó không phải là thật mà chỉ là nhất thời. Nếu lúc đó Ngài chọn ngôi Vua thì từ đó đến nay không có ai nhớ tên Ngài. Bao nhiêu đời Vua không có ai nhớ tên. Ngài từ bỏ ngôi vua, xuất gia tu hành thành đạo. Đến ngày hôm nay, ai cũng biết Thái tử Tất Đạt Đa, Cha là Vua Tịnh Phạn, Mẹ là Hoàng hậu Ma Da. Khi niệm “*Nam Mô Thích Ca Mâu Ni Phật*”, dù là người học Phật hay không học Phật cũng đều cung kính.

Hòa Thượng nói: “*Mục đích đi học của người xưa không phải là cầu công danh phú quý mà chỉ ở Thánh Hiền, học để làm người minh bạch, làm người sáng suốt, không làm người hồ đồ. Người hồ đồ là phạm phu. Người minh bạch là bậc Thánh Hiền*”. “*Chỉ ở Thánh Hiền*” chính là chỉ ở làm người minh bạch, làm người sáng suốt, làm người tỏ tường, không mê hoặc trong danh vọng lợi dưỡng, không mê đắm trong năm dục sáu trần. Mục tiêu của giáo dục thời xưa không giống như hiện tại. Người xưa đi học thì chỉ đặt ở Thánh Hiền. Người xưa thấy lợi không màng.

Hôm qua có hai người Hoa tìm gặp tôi. Họ nhờ người gọi điện thoại để kết nối với tôi. Tôi nói chuyện với họ qua Viber, cho họ ngắm vườn rau, xem Chánh điện. Họ rất ngạc nhiên khi thấy tôi làm rất nhiều việc lợi lạc chúng sinh như giảng Kinh, dạy học vậy mà vẫn có thời gian làm vườn trồng rau, vẫn dành thời gian để nói chuyện với họ. Họ là người Hoa nên không rành nói tiếng Việt. Họ năn nỉ xin được cúng dường nhưng tôi kiên quyết từ chối. Họ tiếp tục năn nỉ, tôi nói: “*Nếu các vị tiếp tục năn nỉ thì tôi sẽ chặn số điện thoại*”. Người học Phật nói một là một, không thể là nói một là hai. Kể cả họ cúng dường ngàn tỉ, tôi cũng từ chối. Trước đây, khi không có ai quan tâm, không có ai hỗ trợ, tôi vẫn làm được. Họ nói: “*Thầy làm quá nhiều việc tốt!*”. Tôi nói: “*Người học theo Hòa Thượng Tịnh Không thì phải làm như vậy*”. Người học Phật thì phải làm với tâm vô tư, vô cầu. Tôi nói một câu khiến họ “*choáng*”: “*Kể cả không có ai hỗ trợ thì tôi vẫn làm*”. Đó là chí của người học Phật, chí đặt ở Thánh Hiền.

Hòa Thượng nói: “*Người ngày nay học theo những môn học để kiếm được nhiều tiền, học môn nào để kiếm được việc nhất chứ không chọn môn học liên quan đến hạnh phúc của chính mình*”. Câu này đúng với tất cả chúng ta. Người làm Cha làm Mẹ cần suy nghĩ phản tỉnh điều này. Nếu con cái chúng ta chỉ nghĩ đến việc kiếm được nhiều tiền, có địa vị công tác tốt nhưng không biết lo cho đời sống hạnh phúc thì sẽ có kiếp nhân sinh không hạnh phúc, đời sống không tự tại an vui. Tất cả đều là từ sự lựa chọn.

Chúng ta phải xem lại, định đặt lại đúng mục tiêu cuộc đời. Người ta cứ lo nhân sinh giàu sang phú quý mà không lo nhân sinh hạnh phúc. Khi họ khổ đau, họ mong ước có một cuộc sống tiêu dao tự tại, ăn cơm rau sống ở lều tranh mà không được. Người ta lựa chọn học những khoa như kinh tế vĩ mô, kinh tế toàn cầu nhưng

không có mấy ai lựa chọn khoa lịch sử để theo học. Không có ai lựa chọn học nhân cách đạo đức, học nhân sinh hạnh phúc.

Ngày xưa, con gái thứ hai của tôi học thiết kế hình 3D để thiết kế game. Tôi nói với con một cách nghiêm túc: *“Con không được làm bất cứ việc gì ảnh hưởng xấu đến xã hội. Cả đời của Ba dạy người ta sống trong khuôn khổ đạo đức, đạo làm người. Con không được phép thiết kế game. Nếu con cãi lời Ba thì tuyệt giao, không còn Cha con”*.

Thật ra nhiều khi chúng ta học Phật nhưng không rõ ràng minh bạch, hiểu mà như không hiểu. Người xưa dạy: *“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”, “người phước nhất định ở đất phước”*. Người ta sợ làm Cô giáo nghèo nên đi bán hàng online để có nhiều tiền, nhưng đó chỉ là cái lợi trước mắt.

Hòa Thượng nói: *“Người chân thật hạnh phúc là người cả đời được làm những công việc mình ưa thích, đọc sách mình ưa thích. Đây là hạnh phúc bậc nhất của thế gian. Ai làm được như vậy? Chính Thích Ca Mâu Ni Phật làm được như vậy. Đời sống vật chất và tinh thần của Ngài đều tự tại, an vui. Ngài chính mình lựa chọn rời bỏ cung vàng điện ngọc, rời bỏ vợ đẹp con sinh để tìm cầu sự giải thoát. Ngài nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm. Đời sống của Ngài là “ba y một bát”, ba tấm áo choàng và một bình bát. Mùa hè Ngài quấn một tấm áo choàng, mùa đông Ngài quấn ba tấm áo choàng. Các bạn thử nghĩ xem đời sống như vậy có tự tại không? Đó là đời sống tự tại an vui, đó mới là người chân thật có phước báu. Thích Ca Mâu Ni Phật đã làm ra một tấm gương sống đời sống tự tại, chân thật hạnh phúc mỹ mãn”*.

Gần đây báo chí đưa tin về một lãnh đạo doanh nghiệp do áp lực tài chính, muốn làm giàu nhanh hơn, muốn chiếm được địa vị giàu thứ nhất thứ nhì trên bảng xếp hạng người giàu cho nên đã luôn lách bán cổ phiếu, cuối cùng bị pháp luật truy tố. Đời sống của họ quá áp lực, vô cùng áp lực. Người ta tu hành, được tặng một tòa nhà thì tưởng rằng đó là phước báu Phật ban cho. Họ sai rồi! Đó không phải là phước báu. Tâm của chúng ta đang tự tại an vui thì họ muốn chúng ta phải ưu tư, mong cầu.

Tôi nhớ đến những câu thơ Bác Hồ nói về cuộc sống tự tại của mình:

“Sáng ra bờ suối, tối vào hang

Cháo bẹ rau măng vẫn sẵn sàng”

Cho nên chúng ta phải định đặt lại khái niệm, quan niệm về đời sống hạnh phúc. Người có phước báu là người có cuộc sống an vui tự tại. Người có địa vị, giàu sang phú quý cả một đời bận rộn, lo toan, phiền não không phải là người có phước báu. Đời sống hạnh phúc không phải là đời sống có đầy đủ vật chất, mà là đời sống tinh thần tự tại, an vui, không lo, không buồn. Đó mới là người chân thật có phước báu.

Ngài Nhan Hồi ăn cơm bằng cái rá trúc, uống nước bằng phễu làm từ ống tre, nếu bị rơi mất thì cũng làm lại dễ dàng. Khổng Lão Phu Tử khen ngợi: *“Nhan Hồi không muốn thay đổi niềm vui đó”*. Đó là niềm vui của

cuộc sống vô tư vô cầu, tự tại an vui. Chúng ta chỉ thỏa mãn đời sống vật chất nhưng không chú trọng đời sống tinh thần, đời sống tâm linh. Đời sống tinh thần, đời sống tâm linh mới là điều quan trọng.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!